

a "örökvers" helyőrség

IRODALMI-KULTURÁLIS MELLÉKLET

„Érték volt egész
nagy erdő legvégire,
Atelküzbe bele,
hol nem is
állapodhatának,
mert turul havasoknak
űzte, azért keltenek
Szereten át
magas havas hegyek
alá

2019. augusztus II. évfolyam, 9. (15.) szám • megjelenik négyhetente

3 „szégyeld meg a pufádót, te Bestia Incogitans” - György és Muszka transzilvánallatai

4 Harmonia Cordis: egy hétig gitárfőváros volt Marosvásárhely

8 Jancsó Noémi és Rimbaud: az egyetlen kötet valósága

13 „Itt kulák lakik, ne higgy neki!”

örökvers

Gáll Attila

messze a gyerek s az asszony is vele

a konyha gázcsozával ámit,
felteszem, ma ihatok bármit,
ha messze a gyerek s az asszony is vele.

végtelen matatás, eleje s vége sincs a napnak,
tegnap óta hallom, ahogy laknak
alattam, s kisuhan a lelkem, csak egy percre,
csak egy ártalmatlan szóra,
végképp nem tudom, harcra, porozóra

indul,
vagy egyszerűen itt hagy, magamnak, egy percre.

laknak alattam, feljönének szerre,
de szóval tartja őket szomszédoló lelkem,
hallom, pofázik, panaszokkal telten,
hogy százfelé szakadna a világba széjjel,
hogy túlórázna egy másik nőszeméllyel,
hogy szolgál csak, nem hagyja a gazda,
most is ott ül, sárga vérnarancsba,
s visszaránt, ha rajtakap, beszélek.
én vágyaim vagyok, belőlük élek,
bölcsködi lelkem, s felfúvódik, vörös is nagyon,
még szétpukkan, ha sokáig hagyom.

húzom pórázát, gyere haza, gyere.
messze a gyerek s az asszony is vele.

Nyár

Lapszámunkat Farkasi János György (1950, Farkasi János) fa- és esetszobrász műveivel illusztráljuk

látószög

GYÍK EGY NAPSÜTÖTTE KÖVÖN

Varga Melinda

A kolozsvári strandon verseket olvasok. Sziveri János, Szabó Lőrinc, Kassák Lajos, Nemes Nagy Ágnes, Weöres Sándor és Faludy György napfürdőzik velem. A nyár és a vers kéz a kézben járnak, rásüt a verőfény a sorokra, belakja a rímeket. Szabó Lőrinc mondja egy interjúban, ha kibújhatna önmaga bőréből, gyík szeretne lenni egy napsütötte kövön. De jó is lenne gyíknak lenni, kövön sütkérezni.

Raktározom a napfényt télire. Élénké az ég, akárcsak a szerelmem szeme. Jó lenne elmerülni benne, mint profi úszó a végtelen óceánban. A vers élénké színű, mint a nyári ég vagy a tengerek, nem fátyolfelhős a kedve, és virgonc, akár a hegyi források, eleven, mint a gyermek.

A legemlékezetesebb olvasmányélményeim a napsütéshez kötődnek vagy a reggeli kávé utáni rituáléhoz, amikor a fürdőkádba viszem az éppen aktuális kedvenc

könyvem, lehalkítom a világot magam körül. Olvasok. Figyelek. Befelé. A lélek mélyére. Valahol ott lakhatik Isten, ahová a versek ilyenkor igyekeznek. Az este a prózáé, a hosszú, kerek mondatoké. Ahogy a csillagok, az éjszaka hűvöse, a hold ezüstje ránkborul, úgy szövődik a történet is álommá bennünk.

Becsukom a szemem. Otthon járok, gyermekkorom nyaraiban. Nagypámmal gombát szedünk, egyre messzebbre merészkedünk az erdész figyelmeztetése ellenére, aztán az első medvepiszoknál visszafordulunk. Csendben, komótosan, nem rohanva. Ez a fenyőillat űzi el ma is a félelmeim.

Gyerekként fekszem a fűvön, dalolászok, pancsolok egy hatalmas piros tekenyőben. Nagymamám saját költésű meséit hallgatom esténként. Aztán nagyobbacska

koromban, mikor már olvasni is tudok, a fűben hasalva, vaskos könyvekkel telik el a nyár. Az olvasási láz *A két Lottival*, *Toldival*, *Az arany emberrel* és *Az utolsó mohikámmal* kezdődött.

Pajtásaimmal aztán el is játszottuk ezeket a könyveket, emlékszem, a főhős szerepéért vérre menő harcok dúltak közöttünk. Iskolakezdekor szüleim visszaköltöztettek a városba, lassan-lassan elszakadtam a játéktól és a fűben olvasástól is, a vakációk mintha egyre kurtábbak lettek volna. Aztán írtam egy regényt a képzeletbeli barátomról, Szellőcskéről, vele beszélgettem, ha hiányoztak a gyermekkorai pajtásaim, a nagyszülőknél töltött nyarak. A szabadság – már amennyire szabadnak mondhatjuk magunk – ez lehet. Ülni a fűben, hallgatni a tücsökciripelést, képzelődni, felütni egy könyvet, elutazni messzire. Gyík lenni napsütötte kövön.